

MEREPOOLSEIMA MAJA SALADUSED

*Kõitev ja emotsionaalne lugu,
mis haarab endasse*

Liz Eeles

Originaali tiitel:

Liz Eeles

Secrets at the Last House Before the Sea

2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud ilmselgelt riigi avaliku eluga seonduv, on kas autori välja mõeldud või siis leiavad kasutust tema loodud kontekstis. Mis tahes sarnasus tegelike, kas elavate või juba lahkunud isikutega, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aile Meedo

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Liz Eeles, 2021. All rights reserved.

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B12407121

ISBN 978-9949-82-852-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Ivor Frederick Eelesile, parimale isale, kes ühel tütreil võib olla.
Tunneme sinust puudust.*

Eessõna

Mu kallis Saffy!

Sul on koht mu südames kuni maailma lõpuni. Enne Sind oli mu elu tühi ja kõle – Sinu armastus on teinud mind õnnelikumaks, kui ma seda vääraksin. Mõte meie pulmapäevast ja oma ülejäänud elu veetmisest Sinuga koos täidab mind rõõmuga. Tea, et Sa oled alati armastatud.

J

Esimene peatükk

Rosie astus nurga tagant välja, soolaka tuule kätte, ja lükkas jakikrae üles. Naine oli unustanud, kui jahe võib olla Inglismaa rannikul varakevaditi. Mere kohale kogunenud hallidest pilvedest hoolimata limpsisid kaldapealsele kogunenud turistid, paljad jalasääred külmast laigulised, ikkagi oma jäätisi, sünges otsustavuses nautida puhkust, enne kui sadama hakkab.

Jah, Devon oli täpselt selline, nagu Rosie mälestustes: sünge, röske ja masendav. Naine andnuks ei tea mida selle eest, et olla tagasi Hispaanias ja muuta saadud telefonikõne olematuks.

Kuuldes oma pea kohal kajakate leinalist kisa, kujutles Rosie end puu alla oma Andaluusia aias: nahk kuumast õhetamas, lasuursinine taevas palmivõradest läbi kumamas ja mauri stiilis kahhelkividest moodustuvad eredad värvilaigud tema korteri seintel.

Lõuna-Hispaania värvid olid erksad ja säravad, mitte segatud ja pehmed nagu siin Taevaabaja külas. Rosie vahtis sadamaseina vastu murduvaid samblarohelisi laineid, mis muutsid kahvatu kivipinna tumedamaks. Nagu tõusu ja mõõna igavene vaheldumine, näis siin kõik muutumatu. Aasta-aastalt läks kõik üha *samamoodi* edasi ja edasi. Kitsad teed turistidest umbes, simmanid küla rahvamajas, müügiks kolesterooli tõstvad kuklikesed tee juurde. Ehkki pärast selle nädala pommuudist ei arvanud Rosie, et tema jaoks miski kunagi enam endiseks muutub.

„Oi, vaata ette, Lily, sa sõidad sellest tädist üle.“

Rosie koondas mõtteid ja astus kiiresti kõrvale, et lasta mööda tüdruk roosal abiratastega jalgrattal. Tumedapäine laps möödus kõnniteel temast kohmakalt, riivates Rosie päevinäinud kohvrit.

„Ma väga vabandan. Ta sai ratta sünnipäevaks, aga ei ole veel õppinud sellega ümber käima.“ Lapse järel jooksev lüheldane kurvikas naine jäi äkitselt seisma ja surus käed oma halli, kapuutsiga dressipluusi taskutesse. „Hm, kas te ei ole mitte...?“

Naine jäi toppama, samal ajal kui Rosie kammis oma mälusoppides, et tema nime meelde tuletada. Algustäht oli V, Rosie oli selles kindel. Veronica? Violet? Ei, Vanessa – nii oligi. Ehkki koolis tunti teda Nessana ja hüüdnime Loch Nessa koletis all – mitte seetõttu, et ta oleks olnud hirmuäratav, vaid sest teda nähti harva, nagu ka müütilist koletist. Nessa tegi alatasa poppi. Ja nüüd oli ta emaks saanud, nagu näha.

Rosie varjus sügavamale oma jaki sisse sedamööda, kuidas vihmapiidest tumedad laigud munakivisillutisele ilmusid. „Mina olen Rosie. Me käisime koos koolis. Minu meelest olid sa minust aasta võrra nooremas klassis.“

„Jajah, nii on.“ Nessa noogutas, kusjuures tema hääletoonist võis välja lugeda, et ta teadis juba enne täpselt, kes Rosie oli. „Sind ei ole siinkandis ammu näha olnud.“

„Olen mõne viimase aasta välismaal elanud.“

„Jep, paistab sedasi. Sellist päevitust sa Taevaabajast nüüd küll ei saa.“ Nessa tammus jalalt jalale ja libistas käega üle hobusesabasse koondatud läikivate pruunide juuste. „Muide, tunnen tõesti kaasa su emaga juhtunu pärast. Nii kahju. Hei, Lily, püsi paigal ja oota palun emmet järele.“

Nii kahju. Rosie pilgutab päikesepillide taga silmi, tundes oma sise-must kokku tõmbuvat. „Täna. See oli tohutu šokk.“

„Kindlasti oli. Võib arvata, et seepärast sa siia tulidki.“

„Mul oli tarvis nädalaks-paariks tagasi tulla. Käisin juba Exeteris olevas matmispaigas. Niivõrd palju asju on vaja ära korraldada.“

„Võib arvata. Su ema surm oli meie kõigi jaoks šokk, see juhtus nii ootamatult. Ja ei tundu õige, et tema kodu nüüd tühi on. See paistab nii kurvana.“

Esimest korda pärast külla saabumist andis Rosie endale loa vaadata üles Triivpuidumaja poole. Tema perekonna kodukoht üleval, Taeva-abaja külakest raamistaval pankrannikul paistis tõepoolest üksildane, terasekarva taevas tühjadelt akendelt vastu peegeldumas.

Rosie pööras kiiresti pilgu ära. Koolikaaslase ees nutma puhkamine ei sobinud kuidagi. Uudised tema kannatustest läheksid külas kulu-tulena laiali ja siis valguks majja terve inimvool, kaastunde ja varjatud hukkamõistuga selle eest, et ta oli oma ema igas mõttes hüljanud.

Miks ei olnud ta Taevaabajasse tagasi tulnud eelmisel kuul, kui oli saanud töölt paar vaba päeva? Selle asemel oli ta veetnud need päevad korterit sisustades ja sõpradega päikese käes *sangria** juues.

Rosie surus küüned peopessa, sundides end veel veidikeseks enese-kontrolli säilitama. „Tõesti väga kurb,“ nõustus ta, olemata kindel, kas ta viitas oma ema surmale või tõsiasi-jale, et maja oli nüüd tühi ja mahajäetud.

Nessa noogutas ja sasis Lily juukseid. Tüdruk oli ootamisest loobunud ja mööda kitsast sillutist tagasi longerdanud. „Nii et jääd Taeva-abajasse pikemaks?“

„Loodan tõesti, et mitte.“

Need sõnad läksid lendu enne, kui Rosie suutis sõnasabast kinni saada, ja Nessa vajus näost ära. „Võib arvata, et Devon on pärast kõiki su reise igavavõitu. Millises suurepärases kohas sa siis hetkel ka elad?“

„Viimased 18 kuud olen olnud Andalusias, Lõuna-Hispaanias.“

„Jah, ma tean, kus Andalusia asub,“ vastas Nessa vaevumärgatavalt silmi pööritades. „Mida sa seal eksootilises, kauges Andalusias siis ka teed?“

Oli raske öelda, kas Nessa oli sarkastiline või tegelikult tema elust huvitatud.

---

* Hispaania veinijook. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„Seda ja teist.“ Rosie kehtas õlgu, soovides vestlust lõpetada. „Töötan osaajaga ühes majutuskohas ja ülejäänud aja ühe kinnisvarafirma heaks, peamiselt parseldan maha merevaatega kortereid.“

„See kõlab suurepäraselt.“

Rosie noogutas, kuigi palavuse käes vaevlevatele, higistavatele inimestele pisikeste korterite näitamine oli vähem meeliülendav, kui Nessa näis arvavat. Eriti, kui lubatud „merevaade“ tähendas, et tuli kummarduda üle rõduserva, kikivarvul, et silmata tükikest päikeses sädelevat ookeani. Rosie oli sellega, kuidas potentsiaalsete ostjate õhin pettumuseks muutus, juba harjunud, aga see pani teda siiski ebamugavust tundma.

Nessa vahtis teda endiselt. „Ee, millega sa ise neil päevil tegeled?“ küsis Rosie, võttes päikesepillid eest ja pühkis prillikliasidelt vihma- piisku.

„Ah, ei midagi põnevat. Töötan osaajaga Shelley ehituspoes ja muidugi kasvatan seda väiksekest siin.“ Nessa naeratas alla Lily poole, tõmbas taskust välja salvräti ja pühkis lapse suunurgast ära tumeda laigu. „Sünnipäevašokolaad! Harilikult ta maiustusi ei söö. Ma ei ole seda tüüpi ema, kes topiks oma lapsed kurguni suhkrut täis, et nad vait jääks, mida iganes mõni inimene ka arvata võib. Üksikvanemate suhtes ollakse kriitilised, eriti siinkandis, kus igaühel on oma arvamus.“

Nessa punastas. „Vabandust. Ma ei kavatsenud mingi tiraadiga esineda, aga see koht ajab mul aeg-ajalt närvi mustaks.“

Rosie naeratas, ta näoilmed olid autopiloodi peal. „Tean küll, mida sa mõtled. Aga ma olen kindel, et sa saad suurepäraselt hakkama. Mina imetlen igaüht, kes laste kasvatamisega tegeleb.“

„Päriselt või?“ Nessa naeratas laialt, nii et tema kulmude vahele tekkinud korts kadus.

„Päriselt. Kui vana su tütar on?“

„Kaks päeva tagasi sai ta neljaseks.“

„Kas ta on su ainus laps?“

„Jah, jumal tänatud. Ühest mulle täiesti piisab.“

Sellal, kui Rosie noogutas, olles liig väsinud, et edasist seltskondlikku vestlust arendada, heitis Nessa pilgu kellale. „Kuule, ma peaksin minema hakkama, aga sind oli kena näha. Ja emaga seoses minu siiras kaastunne. Ma tean, mis tunne see on.“

Rosie meelde kerkis ähmane mälupeilt, et Nessa ema oli aastaid tagasi haiguse tagajärjel surnud. Ta oli tollal mõelnud, et huvitav, kas Nessa puudub koolist selleks, et ema eest hoolt kanda. Ja nüüd olid nad mõlemad emata.

„Hetkel ei tundu miski tõeline. Ma ei saa lahti mõttest, et kõik see oli viga, tõepoolest kohutav viga ja ma ei ole isegi veel nutnud. Kas see on vale?“

Rosie ei olnud kavatsenud seda välja pahvatada, aga Nessa tundus häirimatu.

„Eip, minu meelest on see täiesti normaalne. See on šokk. Ma ise ei nutnud väga tükk aega ja hiljem ei saanud enam pidama.“ Nessa kõhklus hetke, olles oma mälupeiltide kütkeis, ja haaras siis Lilyl käest. „Vaata, ema või isa kaotamine on täiesti kohutav, aga sa saad sellest üle. Ausõna. Ja kui sul peaks midagi tarvis olema, otsi mind Shelley poest üles. Mulle tundub, et veedan suurema osa oma elust seal.“

„Aitäh. Ma hindan seda.“

Nessa noogutas ja tõttas koos tütrega minema ning Rosie võttis kohvri uuesti kätte. See oleks võinud olla tema elu, kui ta oleks Taeva-abajasse jäänud. Võib-olla kasvataks ta praegu lapsi ja müüks turistidele poes kummirõngaid. Kas see olekski olnud nii halb? Vähemalt oleks ta olnud läheduses, kui emal teda vaja oli ja emale oleks kindlasti vägagi meeldinud vanaema olla.

Rosiele kangastus hetkeks tema ema üht last üles tõstmas ja naermas. Naine ei olnud kindel, kas tegemist oli mälu- või kujutluspildiga ja tal oli klomp kurgus, nii et lõpuks oli hingatagi raske.

„Lihtsalt. Lõpeta. Mõtlemine!“ ütles ta valjusti. Keskealine, kottis lühikeste pükstega mees heitis talle närvilise pilgu ja juhatas oma pere hullu naise juurest eemale.